

Sygn. akt II K 485/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : stażysta Daria Włodarska

w obecności /-/

po rozpoznaniu w dniach: 23 listopada 2017r. i 23 stycznia 2018r.

sprawy karnej:

M. S.

syna R. i M. zd. I.

ur.(...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 stycznia 2017r. w miejscowości Ł. gm. B. droga wojewódzka nr (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że jadąc od strony miejscowości J. w kierunku miejscowości J. I w wyniku niedostosowania prędkości do panujących warunków drogowych utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na prawe pobocze i dachując wpadł do przydrożnego rowu, skutkiem czego pasażer pojazdu K. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kręgu (...) – bez uszkodzeń neurologicznych, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres czasu powyżej 7 dni

- tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 /dwieście/ stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 15,00 /piętnaście/ złotych,
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego M. S. na rzecz pokrzywdzonego K. D. kwotę 2000,00 /dwa tysiące 00/100/ złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
3. zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. kwotę 2500,00 /dwa tysiące pięćset 00/100/ złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),78 /dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem 78/100/ złotych tytułem kosztów sądowych.

SSR J. C.

Sygn. akt II K 485/17

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2017r. ok. godz. 6:00 pod marketem NETTO przy ulicy (...) spotkali się pracownicy firmy (...). Z tego miejsca mieli jechać do pracy we W., pozostawionym na parkingu sklepu samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...). Samochód którym jechali miał założone nowe opony zimowe i miał aktualny przegląd. Kiedy wszyscy przybyli na umówione miejsce ok. 6:10-6:20 ruszyli w drogę. Tego dnia samochodem kierował oskarżony M. S., który czasami pełnił w firmie rolę kierowcy. Innym kierującym był nieobecny w tym dniu pracownik D. Ż.. Czasami pracowników dowoził również syn właściciela firmy (...).

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 206v-207,

zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka J. K. (1) k. 54-56, 253v-254,

zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,

zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210,

zeznania świadka K. J. k. 26, 208-208v,

zeznania świadka B. J. k. 64, 210-210v,

zeznania świadka D. Ż. k. 45, 208v-209,

kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 27 - 28

Na miejscu pasażera obok kierującego M. S. usiadł J. K. (2). Z tyłu w drugim rzędzie siedzeń, za kierowcą usiadł K. D., natomiast za nim, w trzecim rzędzie usiadł S. B., a obok niego P. W.. Po zajęciu swoich miejsc w samochodzie pasy zapiał oskarżony oraz pasażerowie: K. D., S. B. i J. K. (2). Nie zapiał ich P. W..

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 206v-207,

zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka J. K. (2) k.54-56, 253v-254,

zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,

zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210

Przed wyruszeniem w drogę oskarżony M. S. nie upewnił się, czy pasażerowie mają zapięte pasy i nie nakazywał słownie by je zapiąć.

Dowód : zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,

zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210

Jechali do W. przez miejscowości tj. P., P. i J. drogą wojewódzką nr (...). Tego dnia warunki atmosferyczne i panujące na drodze nie były dobre. Kiedy ruszyli było jeszcze ciemno, padał deszcz ze śniegiem, co powodowało, że nawierzchnia drogi była mokra, a na środku drogi i na poboczach leżał rozjeżdżony śnieg. Na drodze były wyjeżdżone koleiny a nawierzchnia drogi był śliska.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 206v-207,

zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka J. K. (1) k. 54-56, 253v-254,

zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,

zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210,

zeznania świadka B. J. k. 64, 210-210v,

zeznania świadka T. G. k. 61, 210

Kierujący samochodem M. S. jechał dość dynamicznie jak na panujące warunki na drodze.

Dowód : zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

W miejscowości J. na prostym odcinku drogi oskarżony wyprzedził równocześnie dwa samochody tj. samochód osobowy A. (...) i samochód ciężarowy firmy (...). Samochód osobowy wyprzedzany przez oskarżonego poruszał się z prędkością ok. 60-70 km/h.

Dowód : zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka T. G. k. 61, 210,

Po przejechaniu kolejnych ok. 4 km przejeżdżając przez miejscowość Ł. gm. B., droga wojewódzka nr (...), samochód kierowany przez oskarżonego poruszał się z prędkością ok. 70 km. W pewnym momencie oskarżony po wyjechaniu z łuku, na prostym odcinku jezdni zahaczył kołami o leżący na drodze śnieg, utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na prawe pobocze i dachując przez lewy bok wpadł do przydrożnego rowu, uderzając w drzewo.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 206v-207,

zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

zeznania świadka J. K. (1) k. 54-56, 253v-254,

zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,

zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210,

zeznania świadka T. G. k. 61, 210,

szkic miejsca wypadku k. 2,

protokół oględzin miejsca wypadku k. 3 -4

W wyniku wypadku pasażer P. W. wypadł przez okno samochodu. K. D. po odpięciu pasa wydostał się z samochodu przez okno, w którym nie było już szyby. Oskarżonemu M. S. i S. B. pomógł wsiąść P. W.. Pasażerowie samochodu po wydostaniu się z auta przeszli na drugą stronę drogi na teren pobliskiej firmy (...) i czekali tam na pomoc. M. S. doznał złamania kości dłoni lewej oraz ogólnych potłuczeń. S. B., J. K. (1) i P. W. mieli ogólne potłuczenia poniżej 7 dni. K. D. odczuwał duży ból pleców, dlatego położył się na ziemi. Na miejsce przyjechała, policja, straż pożarna i pogotowie ratunkowe. Samochód był zupełnie zniszczony. Oskarżony i pasażerowie zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,00 mg/l. Wszyscy zostali zabrani do szpitala.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 206v-207,

zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,
zeznania świadka J. K. (1) k. 54-56, 253v-254,
zeznania świadka S. B. k. 50-51, 209-209v,
zeznania świadka P. W. k. 58-59, 209v-210,
notatka urzędowa k. 1,
protokoły z przebiegi badania stanu trzeźwości k. 5, 7, 8, 9, 10,
świadcstwo wzorcowania k. 6,
protokół oględzin pojazdu k. 11-12,
opinie sądowo – lekarskie k. 17, 19, 21,
materiał poglądowy k. 67

Przyjechał również właściciel firmy w której pracowali, któremu ani wtedy, ani później M. S. nie zgłaszał żadnych problemów z samochodem.

Dowód: zeznania świadka K. J. k. 26, 208-208v,
zeznania świadka B. J. k. 64, 210-210v

Na skutek wypadku pasażer pojazdu K. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kręgu (...) bez uszkodzeń neurologicznych. W szpitalu przebywał przez trzy dni, ale przez 4 miesiące musiał poruszać się w gorsecie medycznym. Nosił też opaskę uciskową na kolanie i rękę w temblaku. W związku z obrażeniami przechodził rehabilitację i otrzymał świadczenie rehabilitacyjne z ZUS.

Dowód : zeznania świadka K. D. k. 39-40, 207-208,

karty informacyjne k. 41, 42,
opinia biegłego k. 18

Według biegłego z zakresu medycyny pracy izolowane uszkodzenia K. D. dotyczące tylko i wyłącznie kręgosłupa w odcinku (...) wskazują na to, iż poszkodowany posiadał zapięte pasy bezpieczeństwa, a mechanizm urazu odpowiadał działaniom siły na ciało poszkodowanego w sposób osiowy tj. od czaszki w kierunku części ogonowej i poprzez przeniesienie tejże siły na kręgosłup, co spowodowało kompensacyjne złamanie trzonu kręgu (...). Brak dodatkowych obrażeń u poszkodowanego wskazuje, iż posiadał on zapięte pasy bezpieczeństwa. W opinii biegłego brak pasów bezpieczeństwa u K. D. wiązałby się z powstaniem obrażeń o charakterze tłuczonym, miażdżonym, włączenie z prawdopodobieństwem śmierci K. D..

Dowód : opinia biegłego sądowego k. 225

W sprawie została sporządzona opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, w której opiniujący uznał, że samochód V. był przed wypadkiem technicznie sprawny i gwarantował kierującemu możliwość bezpiecznej jazdy. Był wyposażony w pasy bezpieczeństwa na wszystkich miejscach do siedzenia. Miejsce kierowcy i pasażera siedzącego obok kierowcy były wyposażone w pasy bezpieczeństwa z napinaczami pirotechnicznymi, a pozostałe bez takich napinaczy. Po wypadku zablokowany był pas pasażera siedzącego obok kierowcy (J. K. (2)). Pozostałe pasy nie były zablokowane, taśmy wysuwały się bez utrudnień, nie stwierdzono wyblyszceń na styku z przelotkami. Nie było zatem takiego markera, który może wskazywać na fakt zapiętych pasów przez pasażerów. Niemniej jednak biegły stwierdził w swej opinii

ustnej, że to wcale nie świadczy o tym, że pasażerowie nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa. Bywa bowiem tak – stwierdził - że napinacz zostanie aktywowany, a pas nie zostanie zablokowany i odwrotnie. Według biegłego można oszacować prędkość kolizyjną samochodu na ok. 60 km/h, a prędkość początkową tj. na początku najdłuższego śladu hamowania/zarzucania na ok. 74 km/h. W ocenie biegłego bezpośrednią przyczyną wypadku było niedostosowanie przez kierującego M. S. prędkości do panujących warunków atmosferycznych i drogowych oraz prawdopodobny błąd w operowaniu pedałami gazu i hamulca oraz kierownicą. W istniejących warunkach drogowych kierujący powinien poruszać się z bezpieczną prędkością oraz operować mechanizmami sterowania z najwyższą delikatnością unikając gwałtownego przyśpieszania, hamowania oraz skręcania.

Dowód : opinie biegłego k. 68–83, 85-101, 254-254v

Oskarżony M. S. ma ukończone 23 lata. Z zawodu jest monterem - elektronikiem. Obecnie nie pracuje ale nie jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny. Jest na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem i nie posiada dzieci. Oskarżony jest współwłaścicielem samochodu osobowego marki A. (...)r.. Innego majątku nie posiada. Nie był dotychczas karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 206,

karta karna k. 193

Oskarżonemu M. S. postawiono zarzut nieumyślnego spowodowania wypadku drogowego, w wyniku którego pasażer K. D. doznał obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności ciała na czas powyżej 7 dni, kwalifikując go z art. 177 § 1 k.k..

Oskarżony M. S. przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i odmówił składania wyjaśnień. W trakcie postępowania sądowego oskarżony przyznał się do spowodowania wypadku, ale nie do skutków tj. obrażeń ciała których doznał w tym wypadku K. D.. Składając wyjaśnienia opisał przebieg zdarzenia i wskazał, że przed ruszeniem sprawdził, czy wszyscy pasażerowie mają zapięte pasy i w tym celu obrócił się do tyłu. Według niego wszyscy mieli zapięte pasy. Podał, że jechał ok. 70 km/h i nie pamięta aby wyprzedzał dwa samochody jadące w ciągu. W pewnym momencie koła samochodu zahaczyły o śnieg leżący na drodze i samochód zaczął się ślizgać, co spowodowało, że zjechali z drogi i uderzyli w drzewo. Podniósł przy tym, że samochód miał opony zimowe ale według niego było coś nie tak z układem kierowniczym, bo kierownica nie była idealnie prosto. Odpowiadając na pytania wyjaśnił, że upewnił się, że pasażerowie mają zapięte pasy w ten sposób, że obrócił się do nich i zauważył, że mają przeciągnięte pasy, a oprócz tego powiedział, żeby je zapieli. Wskazał również, że pasażerowie podczas jazdy mogli odpiąć pasy, czy zmieniać pozycję, czego on jako kierujący nie kontrolował, a do momentu wypadku jechali ok. 1 godzinę.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom jakie złożył M. S. co do przebiegu całego zdarzenia w zakresie w jakim są one spójne z pozostałym materiałem dowodowym, na którym oparto ustalony w sprawie stan faktyczny. Jego wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, które Sąd uznał za polegające na prawdzie i które posłużyły do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, jedynie w zakresie, kiedy oskarżony twierdził, że nakazał ustnie pasażerom zapiąć pasy i upewnił się, czy mają je zapięte odwracając się do nich i sprawdzając to wzrokowo. Również nie są wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie jego twierdzeń, że nie wyprzedzał dwóch samochodów jadących w ciągu w miejscowości Ł.. Nie polegają również na prawdzie te wyjaśnienia, w których wskazywał na jakieś uszkodzenie układu hamulcowego w samochodzie. Te wskazane wyżej wyjaśnienia są sprzeczne z uznanymi przez Sąd za prawdziwe dowodami w postaci zeznań świadków tj. pasażerów K. D., P. W., J. K. (2), S. B. oraz świadków T. G., K. J., B. J. i D. Ż., a ponad to z opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego. Wyżej wymienieni świadkowi w sposób bardzo spójny i logiczny opisać przebieg zdarzenia. Żaden z nich nie słyszał, a nie widział by oskarżony upewniał się, czy mają zapięte pasy. Jeśli chodzi o wyprzedzanie dwóch samochodów w ciągu, to w tym zakresie zeznawał świadek K. D. oraz T. G., który kierował jednym z samochodów wyprzedzonych przez oskarżonego. Ich zeznania w ocenie Sąd zasługują na walor wiarygodności. Sprawność samochodu została potwierdzona przez biegłego sądowego, który badał samochód

po wypadku, a na brak jakichkolwiek kłopotów z układem hamulcowym wskazywali również K. J. i B. J. oraz drugi z kierowców firmy (...).

Podkreślenia wymaga, iż przebieg wypadku drogowego był przedmiotem oceny przez biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych, a skutki w postaci obrażeń ciała K. D. przez biegłego z zakresu medycyny. Z opinii tych jednoznacznie wynika, że sprawcą wypadku był oskarżony M. S., który spowodował u pasażera K. D. obrażenia ciała powyżej 7 dni. Sąd uznał obie te opinie za wiarygodne i nie wzbudzające zastrzeżeń. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania tychże opinii. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji. Opinie te zostały sporządzone z uwzględnieniem aktualnej wiedzy i nie budzą wątpliwości co do faktów w nich opisanych, w szczególności co do istnienia związku przyczynowego między zachowaniem oskarżonego i odniesionymi obrażeniami ciała przez K. D.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje :

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony M. S. swym zachowaniem wyczerpał ustawowe dyspozycje art. 177 § 1 k.k. albowiem w dniu 13 stycznia 2017r. w miejscowości Ł. gm. B. droga wojewódzka nr (...), kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że jadąc od strony miejscowości J. w kierunku miejscowości J. I w wyniku niedostosowania prędkości do panujących warunków drogowych utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na prawe pobocze i dachując wpadł do przydrożnego rowu, skutkiem czego pasażer pojazdu K. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kręgu (...) – bez uszkodzeń neurologicznych, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres czasu powyżej 7 dni.

Przypisany oskarżonemu czyn z art. 177 § 1 k.k. polega na spowodowaniu wypadku komunikacyjnego. Głównym przedmiotem ochrony na gruncie powołanego przepisu jest bezpieczeństwo w komunikacji, a więc stan wolny od zakłóceń w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, które zagrażają zdrowiu człowieka. Przedmiotem ochrony jest również zdrowie człowieka, ponieważ komentowany przepis kryminalizuje spowodowanie co najmniej średniego uszczerbku na zdrowiu w szczególnych warunkach. Jego sprawcą może być tylko uczestnik ruchu. Tylko taki podmiot może naruszyć zasady bezpieczeństwa obowiązujące w tym ruchu. W orzecznictwie podkreśla się, że nie chodzi tutaj tylko o zasady stypizowane w przepisach, a więc mające charakter normatywny, ale również o zasady prakseologiczne, wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu (zob. uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Jeśli chodzi o reguły nie skodyfikowane, a wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu lądowym to muszą one znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu. (...) obowiązuje tzw. zasada ograniczonego zaufania. W tym zakresie zachowuje aktualność wyrok Sądu Najwyższego w którym stwierdził on, że „Kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny. Oznacza to, że kierujący pojazdem winien zachować bezpieczną szybkość, czyli dostosować ją do konkretnych warunków drogowych, między innymi do natężenia ruchu, warunków atmosferycznych, widoczności nawierzchni i predyspozycji kierowcy.... (wyrok SN z 17 czerwca 1983r., IV 113/83, OSNPG 1984, nr 4 poz. 24).

Wskazać przy tym należy, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być albo umyślne, albo nieumyślne, a im więcej zasad bezpieczeństwa w ruchu sprawca naruszy, im poważniejsze jest ich naruszenie, tym wyższy jest stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że sam fakt naruszenia określonej zasady przez sprawcę nie oznacza, że automatycznie można przypisać mu skutki opisane w art. 177 § 1 k.k. Na gruncie tego bowiem przepisu fundamentalne znaczenie ma problem związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu i skutkiem. Zatem przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy. Do jego

znamion należy spowodowanie co najmniej tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu, tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż wskazany w art. 156 § 1 k.k., ale jednocześnie trwający dłużej niż 7 dni.

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy i biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, wskazać należy, że nie budzi wątpliwości Sądu, okoliczność, iż oskarżony M. S. dopuściła się zarzucanego mu czynu. W myśl bowiem wyżej cytowanego orzeczenia Sądu Najwyższego, poruszając się drogą, której nawierzchnia była mokra, częściowo ośnieżona i na pewno śliska, powinien zachować ostrożność i dostosować prędkość do panujących warunków na drodze. Ponieważ tego nie zrobił utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na prawe pobocze i dachując wpadł do przydrożnego rowu uderzając w drzewo. W wyniku wypadku pasażer kierowanego przez oskarżonego samochodu, który miał zapięte pasy bezpieczeństwa, doznał obrażeń ciała na okres czasu powyżej 7 dni. Analizując materiał dowodowy zebrany w sprawie, nie budzi wątpliwości Sądu, że zaistniał związek przyczynkowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem reguł ostrożności a zaistniałym wypadkiem i jego skutkiem w postaci doznanych obrażeń przez pasażera K. D.. Zważyć przy tym należy, iż takiego związku przyczynowego nie można natomiast stwierdzić pomiędzy zachowaniem pokrzywdzonego a zaistniałym skutkiem, bowiem jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego pokrzywdzony w czasie podróży miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Wskazać należy, że sam oskarżony w swych wyjaśnieniach podał, że wszyscy pasażerowie mieli zapięte pasy bezpieczeństwa.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dał posłuchu normie prawnej. Zarzucany oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę. Oskarżony w chwili dokonania czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. Gdyby bowiem przestrzegał zasad ostrożności przy takich warunkach panujących na drodze, nie doszłoby do wypadku i jego skutków w postaci obrażeń ciała K. D.. Nadmienić należy, iż według biegłego sądowego z zakresu medycyny, skutek ten mógł być o wiele bardziej poważny, gdyby pokrzywdzony nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny należało uwzględnić charakter naruszonego dobra, rodzaj i wagę naruszonych zasad ruchu drogowego oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował nagminność przestępstw skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wywołanych zachowaniem oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do spowodowania wypadku oraz uprzednią niekaralność oskarżonej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się określonymi w art. 53 § 1 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonemu, stosując przepis art. 37a kk, karę grzywny w wymiarze 200 stawek po 15 złotych uznając, że wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. Przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony było zdarzeniem epizodycznym i zostało spowodowane w sposób nieumyślny. Dlatego uwzględniając postawę oskarżonego, jego warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia Sąd uznał, iż takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych.

Jednocześnie w pkt. 2 wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł środek kompensacyjny obligując oskarżonego do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego K. D. kwoty 2.000,00 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Skutkiem takiego orzeczenia jest możliwość dochodzenia ewentualnych wyższych roszczeń przez pokrzywdzonego przed sądem cywilnym.

Na podstawie § 17 ust 2 pkt. 3 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. kwotę 2.500,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego związanego z udzieloną mu pomocą prawną. Wskazać w tym miejscu należy, iż inny pasażer

samochodu, którym kierował oskarżony S. B. nie jest osobą pokrzywdzoną w rozumieniu art. 49 kk. w niniejszym postępowaniu, w związku z powyższym nie mógł występować w charakterze oskarżyciela posiłkowego i nie mógł wnosić o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego udzielonego mu przez pełnomocnika.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk uznając, iż oskarżony, jako młody mężczyzna nie posiadający nikogo na utrzymaniu, jest w stanie uiścić poniesione w niniejszym procesie koszty sądowe w wysokości 2.248,78 złotych. Składa się na nie opłata od wymierzonej kary grzywny, opłata od doręczeń, koszty postępowania przygotowawczego oraz koszty sporządzonych w niniejszej sprawie opinii.

SSR J. C.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego i pełnomocnikowi osk. posiłkowego ,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

K., dn. 22.02.2018r.